

БЕОГРАД – Патријарх српски Павле преминуо је јутрос, потврђено је агенцији Бета.

Патријарх је преминуо у 10.45.

У СПЦ ту информацију нису желели одмах да потврде. На сајту ПСЦ наводи се да је митрополит Амфилохије 13. новембра причестио патријарха.

Патријарх Павле (95) био је на Војно медицинској академији на лечењу од 13. новембра 2007. године.

Патријарх Павле (световно име Гојко Стојчевић) рођен је 11. септембра 1914. године у селу Кућанци код Доњег Михољца у Славонији. У том месту је завршио основну школу. Нижу гимназију завршио је у Тузли, вишу гимназију и шесторазредну Богословију у Сарајеву, а Богословски факултет у Београду. Две године је студирао медицину у Београду.

Пре одласка у гимназију провео је једно време на припремама за школу у манастиру Ораховица.

Други светски рат затекао га је у родној Славонији, одакле је пребегао у Београд, где је, да би се могао издржавати, радио физичке послове на грађевинама и на доковима.

У пролеће 1942. његов школски друг јеромонах Јелисеј одвео га је у манастир Свете тројице у Овчару, а од 1944. радио као вероучитељ и васпитач у Бањи Ковиљачи, у дому за децу избеглу из Босне. Те године је оболео од туберкулозе.

До 1946. је био у манастиру Вујан, где се излечио од туберкулозе. Замонашио се 1948. у манастиру Благовештење у Овчарско-кабларској клисури и добио име Павле које му је

дао игуман Јулијан Кнежевић. Те године је рукоположен у чин јерођакона.

Од 1949. до 1955. био је сабрат манастира Рача у Подрињу. Школске 1950/51. радио је као помоћни наставник богословије „Св. Кирила и Методија” у Призрену. Јеромонах постаје 1954, убрзо протосинђел, а 1957. архимандрит.

Од 1955. две године је био на последипломским студијама у Атини.

За епископа рашко-призренског изабран је 29. маја 1957. године. Хиротонисан је у београдској Саборној цркви 22. септембра 1957. од патријарха Викентија и епископа пакрачког Емилијана, зворничко-тузланског Лонгина и жичког Германа. У октобру те године устоличен је у Призрену од епископа Германа и захумско-херцеговачког Владислава. На Косову је провео 33 године.

На ванредном заседању Светог архијерејског сабора 1. децембра 1990, којем је председавао загребачко-љубљански митрополит Јован Павловић, заменик тада оболелог патријарха Германа, биран је нови патријарх између тројице кандидата тајним гласањем.

Како ниједан од кандидата није добио довољан број гласова избор је обављен жребом на тзв. „апостолски начин” тако што је архимандрит трonoшки Антоније извукао име будућег патријарха.

Тако је Павле постао 44. поглавар СПЦ. Устоличен 2. децембра 1990. у Саборној цркви Св. Архангела Михаила у Београду од стране 12 епископа, 12 свештеника и 13 ђакона. Патријарх Павле је тада истакао да му је једини програм рада Јеванђеље.

Посетио је бројне православне цркве: цариградску, александријску, јерусалимску, руску, бугарску, румунску, грчку, грузијску, као и српске епархије и парохије у Америци, Канади, Аустралији, Мађарској и Румунији.

Објавио је две књиге: „Питања и одговори чтецу пред производство” (1988) и „Девич, манастир светог Јоаникија Девичког” (1989). Заслугом Патријарха Павла објављено је и допуњено издање „Србљака” (1986). Био је председник Литургијске комисије која је издала Служебник.

Почасни је доктор Богословског факултета и Академије Св. Владимира у Њујорку.

Влада Србије је 13. јануара 2005. именовала Патријарха Павла за почасног председника Фонда за Косово и Метохију.

Током посете Русији у јануару 2002. године патријарху Павлу су уручене две значајне награде: Међународног фонда за унапређење јединства православног народа и Фонда светог апостола Андреја првозваног.

Председник СЦГ Светозар Маровић одликовао је у септембру 2004. патријарха Павла, (на његов деведести рођендан), Орденом Немање првог степена.

Поводом Дана државности Србије, 15. фебруара 2007. принц Александар Карађорђевић доделио је Патријарху Павлу Орден Карађорђеове звезде првог степена.

Патријарху Павлу је 2009. додељен руски орден Достојанство због „значаја који је имао у данима искушења кроз које су српски народ и Црква прошли”.

Од 13. новембра 2007. патријарх Павле био је на лечењу у Војно-медицинској академији у Београду, а 8. октобра 2008. поднео је молбу Светом архијерејском Сабору СПЦ да му „због здравствених разлога и немоћи” дозволи да се повуче из активне службе.

Молба патријарха Павла на Сабору СПЦ 11. новембра 2008. није усвојена.

Говорио је грчки, руски и немачки језик.

Патријарх српски Павле преминуо је јутрос, потврдио је митрополит Амфилохије.

Радио телевизија Србије објавила је снимак митрополита, који је уплакан, на свечаности полагања камена темељца, обавестио вернике да је управо сазнао да се „упокојио патријарх”.

Он је пренео да је свештеник јутрос причестио патријарха и да је Павлово „свето христољубиво срце престало да куца”.

(Бета)